

ЗАТВЕРДЖЕНО

постановою Кабінету Міністрів України

від _____ 2024 р. № _____

Критерії встановлення інвалідності

1. Загальні положення

1. Цей акт встановлює критерії встановлення груп інвалідності.

2. У цьому акті терміни вживаються в такому значенні:

1) анатомічний дефект – незворотна морфологічна вада, стійкий необоротний наслідок травм, оперативних втручань, вад розвитку (спотворень), що значимо обмежують життєдіяльність в одній із категорій життєдіяльності;

2) кваліфікація – рівень підготовленості, майстерності, ступінь готовності до виконання праці за визначеною спеціальністю чи посадою, що визначається розрядом, класом чи іншими атестаційними категоріями;

3) професія – рід трудової діяльності людини, яка володіє комплексом спеціальних знань, практичних навичок, одержаних шляхом спеціальної освіти, навчання чи досвіду, які дають можливість здійснювати роботу в певній сфері виробництва;

4) реабілітаційний потенціал – комплекс біологічних, психофізіологічних і соціально-психологічних характеристик людини, а також факторів соціального середовища, що дозволяють реалізувати її потенційні можливості до реабілітації;

5) реабілітаційний прогноз – передбачувана ймовірність реалізації реабілітаційного потенціалу та передбачуваний рівень інтеграції осіб з інвалідністю у суспільство, який визначається не тільки рівнем і змістом реабілітаційного потенціалу, а й реальними можливостями застосування для його реалізації сучасних реабілітаційних технологій, засобів і методів;

6) спеціальність – сукупність набутих шляхом спеціальної підготовки та досвіду роботи знань, умінь і навиків, необхідних для виконання певного виду трудової діяльності в межах цієї професії;

7) спеціально створені умови – комплекс заходів, що забезпечують необхідні для особи з інвалідністю умови та режим праці;

8) спеціально створені умови – комплекс заходів, що забезпечують необхідні для особи з інвалідністю умови та режим праці.

Інші терміни вживаються у значенні, наведеному в Законі України “Про реабілітацію у сфері охорони здоров’я”, Законі України “Про реабілітацію осіб з інвалідністю в Україні”, інших нормативно-правових актах.

3. Відповідно до Положення про експерти командами з оцінювання повсякденного функціонування особи, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від _____ 2024 року № _____, встановлення інвалідності відбувається під час проведення оцінювання повсякденного функціонування особи.

II. Класифікація основних видів порушення функцій

4. До основних видів порушення функцій та структур організму людини, які визначаються під час оцінювання повсякденного функціонування особи, належать:

1) порушення психічних функцій (сприйняття, уваги, пам'яті, мислення, мови, емоцій, волі);

2) порушення сенсорних функцій (зору, слуху, нюху, дотику, больової, температурної та інших видів чутливості);

3) порушення статодинамічних функцій (голови, тулуба, кінцівок, рухливих функцій, статички, координації руху);

4) порушення функції кровообігу, дихання, травлення, виділення, обміну речовин та енергії, внутрішньої секреції, імунітету тощо;

5) мовні порушення (не обумовлені психічними розладами), порушення голосоутворення, форми мови - порушення усної (ринолалія, дизартрія, заїкання, алалія, афазія) та письмової (дисграфія, дислексія), вербальної та невербальної мови;

б) порушення, які викликають спотворення (деформація обличчя, голови, тулуба, кінцівок, які призводять до зовнішнього спотворення, аномальні дефекти травного, сечовидільного, дихального трактів, порушення розмірів тулуба).

III. Класифікація основних критеріїв життєдіяльності та ступенів їх вираженості

5. Ступінь обмеження життєдіяльності визначається як величина відхилення від нормальної функціональності особи, що впливає на її здатність здійснювати основні життєві активності. Це визначення базується на об'єктивних критеріях, що включають функціональні, соціальні та психологічні аспекти.

Виділяються чотири основні ступені обмеження життєдіяльності:

1) легкий ступінь обмеження – особа має незначні труднощі у виконанні деяких повсякденних завдань, але здатна справлятися з основними функціями без сторонньої допомоги;

2) помірний ступінь обмеження (1 ступінь) – особа має помітні труднощі у виконанні повсякденних завдань, таких як навчання, робота, спілкування, орієнтація, контроль за поведінкою, пересування та самообслуговування;

3) виражений ступінь обмеження (2 ступінь) – особа стикається з істотними труднощами у виконанні більшості основних активностей. Це може включати значні обмеження у навчанні, роботі, спілкуванні та самообслуговуванні, які вимагають регулярної допомоги або спеціальних заходів для покращення якості життя;

4) значний ступінь обмеження (3 ступінь) – особа має серйозні порушення функцій органів і систем, що призводять до неможливості або істотного зниження здатності виконувати основні життєві функції. Це супроводжується потребою в сторонній допомозі для забезпечення базових потреб, таких як догляд, харчування та пересування.

6. До критеріїв життєдіяльності людини належить: здатність до самообслуговування, пересування, орієнтації, контролю своєї поведінки, спілкування, навчання, виконання трудової діяльності.

1) Здатність до пересування – можливість ефективно пересуватися у своєму оточенні (ходити, бігати, долати перепони, користуватися особистим та громадським транспортом).

До параметрів оцінки здатності пересування належить: характер ходьби, темп пересування, відстань, яку долає хворий, здатність самостійно користуватись транспортом, потреба у допомозі інших осіб при пересуванні.

Існують такі ступені обмеження здатності до пересування:

нормальна здатність до пересування (відсутність обмеження) – особа здатна пересуватися без обмежень: ходити, бігати, долати перепони, користуватися особистим та громадським транспортом. Показниками оцінки є темп пересування – понад 100 м/хв та більше, здатність долати 500 м та більше без втоми, результат виконання 6-хвилинного тесту ходьби понад 500 м;

легкий ступінь обмеження – особа може пересуватися з незначними труднощами, такими як незначне уповільнення темпу або потреба в коротких перервах під час довгих відстаней. Особи з легким обмеженням можуть самостійно користуватися транспортом, але іноді потребують допомоги. Показниками оцінки є темп пересування – 60 – 100 м/хв, здатність долати 200 – 500 м із можливими перервами, результат виконання 6-хвилинного тесту ходьби 300 – 500 м;

помірний ступінь обмежена (1 ступінь) – особа може пересуватися, але з деякими труднощами, це може включати повільніший темп, потребу в коротких перервах при довгих відстанях або невеликі труднощі при долатті перепон. Вони можуть самостійно користуватися транспортом, але іноді потребують допомоги. Показниками оцінки є темп пересування – 20 – 59 м/хв, здатність долати до 200 м лише з допомогою (палиці, ходунків), результат виконання 6-хвилинного тесту ходьби 100 – 300 м;

виражений ступінь обмеження (2 ступінь) – особа має значні труднощі при пересуванні, наприклад, може ходити лише на короткі відстані або

потребувати допомоги при використанні сходів. Темп пересування повільний, можливість користуватися громадським транспортом суттєво обмежена, і особа може потребувати регулярної допомоги інших. Показниками оцінки є темп пересування – 20 – 59 м/хв, здатність долати до 200 м лише з допомогою (палиці, ходунків), результат виконання 6-хвилинного тесту ходьби 100 – 300 м;

значний ступінь обмеження (3 ступінь) – особа нездатна пересуватись, або здатна з серйозними обмеженнями може в певних умовах, наприклад, за допомогою інвалідного візка. Характер ходьби може бути нестабільним, темп - дуже повільним або взагалі відсутнім. Здатність самостійно користуватися транспортом відсутня, і особа потребує постійної допомоги. Показниками оцінки є практично відсутній темп пересування (0 – 20 м/хв), здатність долати менше 100 м лише за допомогою сторонньої допомоги або інвалідного візка, результат виконання 6-хвилинного тесту ходьби менше 100 м або неможливість виконання тесту без сторонньої допомоги.

2) Здатність до самообслуговування – можливість ефективно виконувати соціально-побутові функції і задовольняти потреби без допомоги інших осіб.

Параметром оцінки здатності до самообслуговування є інтервал часу, через який виникає потреба в допомозі.

Існують такі ступені обмеження здатності до самообслуговування:

нормальна здатність до самообслуговування (відсутність обмеження) – особа здатна самостійно виконувати всі необхідні дії самообслуговування без будь-якої допомоги з боку інших, включаючи особисту гігієну, приготування їжі, одягання та інші щоденні завдання;

легкий ступінь обмеження – особа потребує допомоги від одного до кількох разів на тиждень для виконання деяких завдань самообслуговування. Це може стосуватися, наприклад, допомоги у приготуванні їжі або нагадування про прийом лікарських засобів;

помірний ступінь обмеження (1 ступінь) – особа потребує використання допоміжних засобів, регулярної допомоги один чи кілька разів на день для виконання окремих завдань, пов'язаних з особистою гігієною, одяганням, приготуванням їжі або іншими щоденними активностями, що може передбачати підтримку у плануванні дій або безпосередню допомогу;

виражений ступінь обмеження (2 ступінь) – особа потребує допомоги в самообслуговуванні, приблизно кожні 30 – 60 хвилин протягом дня та використання допоміжних засобів. Допомога зосереджена на виконанні базових щоденних завдань, таких як харчування, прийом ліків та пересування;

значний ступінь обмеження (3 ступінь) – особа нездатна до самообслуговування або потребує постійної допомоги протягом дня у більшості видів діяльності через серйозні обмеження у здатності до

самообслуговування, що може включати повну залежність від сторонньої допомоги для виконання найосновніших завдань.

3) Здатність до орієнтації – можливість самостійно орієнтуватися у просторі та часі, мати уяву про навколишні предмети. Основними системами орієнтації є зір та слух (за умови нормального стану психічної діяльності та мови).

Параметром оцінки здатності до орієнтації є можливість розрізняти зорові образи людей та предметів на відстані, що збільшується, і в різних умовах (наявність або відсутність перешкод, знайомство з обстановкою), розрізняти звуки та усну мову (слухова орієнтація) за відсутності або наявності перешкод і ступеня компенсації порушення слухового сприйняття усної мови іншими способами (письмо, невербальні форми), необхідності використання технічних засобів для орієнтації та допомоги інших осіб у різних видах повсякденної діяльності (у побуті, навчанні, на виробництві).

Існують такі ступені обмеження здатності до орієнтації:

нормальна здатність до орієнтації (відсутність обмеження) – особа немає жодних обмежень у сприйнятті зору та слуху, може повністю використовувати свої органи чуття без жодних труднощів, не потребує жодних допоміжних пристроїв або сторонньої допомоги;

легкий ступінь обмеження – особа має незначні труднощі в сприйнятті зору або слуху, які не істотно впливають на повсякденне життя, можуть використовуватись окуляри або слухові апарати у певних ситуаціях, але не потребують регулярної сторонньої допомоги;

помірний ступінь обмеження (1 ступінь) – особа має значні труднощі в сприйнятті зору та/або слуху, які вимагають адаптацій у повсякденному житті, постійного використання окулярів та/або слухових апаратів та потребує сторонньої допомоги для орієнтації в нових умовах або ситуаціях;

виражений ступінь обмеження (2 ступінь) – особа має серйозні порушення зору та/або слуху, які суттєво впливають на здатність до самостійного функціонування, постійно використовує окуляри або слухові апарати, регулярно використовує спеціалізовані пристрої для адаптації і потребує сторонньої допомоги для виконання основних життєвих завдань;

серйозне обмеження (3 ступінь) – особа нездатна до орієнтації (дезорієнтація) або має вкрай серйозні порушення зору та/або слуху, які унеможливають нормальну життєдіяльність без сторонньої допомоги, постійно потребують технічних засобів, але ці засоби не забезпечують повної функціональності, а також вимагають постійної допомоги для всіх видів діяльності.

4) Здатність до спілкування (комунікативна здатність) – можливість установлювати контакти з іншими людьми та підтримувати суспільні

взаємозв'язки (порушення спілкування, пов'язані з розладом психічної діяльності, тут не розглядаються).

Основним засобом комунікації є усна мова, допоміжним - читання, письмо, невербальна мова (жестова, знакова).

Параметри оцінки - характеристика кола осіб, з якими можлива підтримка контактів, а також потреба у допомозі інших осіб у процесі навчання та трудової діяльності.

Існують такі ступені обмеження здатності до спілкування:

нормальна здатність до спілкування (відсутність обмеження) – особа здатна самостійно встановлювати контакти з будь-яким колом осіб, ефективно підтримує суспільні зв'язки в будь-якому середовищі без обмежень або допоміжних засобів;

легкий ступінь обмеження – особа здатна спілкуватися в більшості ситуацій, але може потребувати допомоги або підказок у нових, стресових або незнайомих ситуаціях. Підтримує контакти з обмеженим колом осіб і інколи потребує допоміжних засобів (наприклад, письмових нотаток);

помірний ступінь обмеження (1 ступінь) – особа здатна до спілкування з обмеженим колом знайомих осіб, часто потребує допоміжних засобів (читання з губ, письмові інструкції) або допомоги для підтримання контакту, наявні труднощі у суспільній взаємодії на робочому місці чи під час навчання;

виражений ступінь обмеження (2 ступінь) – це особа здатна спілкуватися тільки з дуже вузьким колом осіб (наприклад, з близькими родичами або доглядачами), для підтримки контактів постійно потребує допомоги інших осіб або допоміжних засобів. Невербальна комунікація використовується значно частіше, ніж усна;

серйозний ступінь обмеження (3 ступінь) – особа нездатна до спілкування або практично не здатна до самостійного спілкування через значні обмеження; всі контакти можливі лише за допомогою інших осіб або спеціальних засобів комунікації (наприклад, комунікативних пристроїв), встановлення контактів у суспільстві є майже неможливим.

5) Здатність контролювати свою поведінку – можливість поводитись відповідно до морально-етичних і правових норм суспільного середовища.

Параметри оцінки - здатність усвідомлювати себе і дотримуватися установлених суспільних норм, ідентифікувати людей та об'єкти і розуміти стосунки між ними, правильно сприймати, інтерпретувати і адекватно реагувати на традиційну і незвичну ситуації, дотримуватися особистої безпеки, особистої охайності.

Існують такі ступені обмеження здатності контролювати свою поведінку:

нормальна здатність контролю поведінки (відсутність обмеження) – особа повністю усвідомлює свої дії, здатна дотримуватися встановлених суспільних норм, ідентифікувати людей та об'єкти, а також адекватно реагувати як на звичні, так і на нові ситуації. Забезпечує особисту безпеку і охайність без будь-яких обмежень або сторонньої допомоги;

легкий ступінь обмеження – особа в основному здатна контролювати свою поведінку та дотримуватися норм, але може потребувати іноді допомоги або підказок у незнайомих ситуаціях. Може незначно відхилятися від соціальних норм у стресових умовах або нових обставинах, але зберігає здатність забезпечувати особисту охайність та безпеку;

помірний ступінь обмеження (1 ступінь) – особа здатна контролювати свою поведінку лише у звичних обставинах, часто потребує допомоги для дотримання суспільних норм і підтримки адекватної реакції на складні або незвичні ситуації. Може відчувати труднощі з особистою безпекою або охайністю, але з підтримкою може справлятися з цими завданнями;

виражений ступінь обмеження (2 ступінь) – особа відчуває значні труднощі з контролем поведінки та дотриманням норм, потребує постійного контролю та допомоги навіть у звичних ситуаціях, може мати проблеми з розумінням оточення та ідентифікацією людей і об'єктів, здатність забезпечувати особисту охайність і безпеку значно обмежена;

серйозний ступінь обмеження (3 ступінь) – особа нездатна або практично не здатна контролювати свою поведінку відповідно до соціальних норм і потребує постійного нагляду та допомоги. Може не розпізнавати знайомих людей та об'єкти, втрачає здатність забезпечувати особисту охайність і безпеку, а реакції на навколишнє середовище є неадекватними і непередбачуваними.

б) Здатність до навчання – можливість сприймати, засвоювати та накопичувати знання, формувати навички і уміння (побутові, культурні, професійні та інші) у цілеспрямованому процесі навчання. Можливість професійного навчання - здатність до оволодіння теоретичними знаннями і практичними навичками та умінням конкретної професії.

Параметри оцінки - можливість навчатися у звичайних або спеціально створених умовах (спеціальний навчальний заклад або група, навчання в домашніх умовах тощо); обсяг програми, строки і режим навчання; можливість освоєння професій різного кваліфікаційного рівня або тільки окремих видів робіт; необхідність використання спеціальних засобів із залученням допомоги інших (крім викладача) осіб.

Існують такі ступені обмеження здатності до навчання:

відсутність обмежень здатності до навчання – особа здатна навчатися у звичайних умовах без сторонньої допомоги, повністю засвоювати програму

будь-якого рівня, включаючи професійні знання та навички, відповідно до звичайного режиму навчання;

легкий ступінь обмеження – особа може засвоювати програму в звичайних умовах, однак потребує незначного коригування навчального процесу (додаткові пояснення, подовжені терміни навчання), а також іноді може потребувати допомоги спеціаліста для засвоєння складних або нових понять;

помірний ступінь обмеження (1 ступінь) – особа потребує спеціальних умов для навчання в закладах загального типу за умови дотримання спеціального режиму навчального процесу процесу і/або з використанням допоміжних засобів, за допомогою інших осіб (крім персоналу, що навчає), може засвоювати обмежену програму, яка адаптована під її потреби, з подовженими строками навчання та періодичною допомогою сторонніх осіб (окрім персоналу, що навчає) для ефективного засвоєння матеріалу;

виражений ступінь обмеження (2 ступінь) – особа здатна засвоювати лише окремі види робіт або завдань за індивідуальною програмою, часто потребує навчання вдома або в спеціальних навчальних закладах, постійної підтримки спеціалістів та допоміжних засобів для забезпечення засвоєння навіть обмеженого обсягу знань і навичок;

серйозний ступінь обмеження (3 ступінь) – особа нездатна або практично нездатна до цілеспрямованого навчання навіть у спеціальних умовах і потребує постійної інтенсивної допомоги. Може оволодівати лише базовими життєвими навичками та потребує індивідуального догляду та підтримки в повсякденному житті.

7) Здатність до трудової діяльності - сукупність фізичних, соціальних та психологічних можливостей людини, яка визначається станом здоров'я, що дозволяє їй займатися різного виду трудовою діяльністю.

Професійна працездатність - здатність людини якісно виконувати роботу, що передбачена конкретною професією, яка дозволяє реалізувати трудову зайнятість у певній сфері виробництва відповідно до вимог змісту і обсягу виробничого навантаження, встановленого режиму роботи та умов виробничого середовища.

Параметри оцінки - збереження або втрата професійної здатності, можливість трудової діяльності за іншою професією, яка за кваліфікацією дорівнює попередній, оцінка допустимого обсягу роботи у своїй професії і посаді, можливість трудової зайнятості в звичайних або спеціально створених умовах.

Існують такі ступені обмеження здатності до трудової діяльності:

нормальна здатність до трудової діяльності – особа здатна виконувати всі види трудової діяльності без жодних обмежень, вона має можливість працювати на рівні, що відповідає її професійній підготовці та кваліфікації;

легкий ступінь обмеження – особа має знижену здатність виконувати деякі види діяльності, проте особа здатна виконувати основні обов'язки за допомогою незначних адаптацій або підтримки;

помірний ступінь обмеження (1 ступінь) – особа має частково втрачену можливість для повноцінної трудової діяльності, що може включати: втрату професії або значне обмеження кваліфікації, зменшення обсягу професійної трудової діяльності більше ніж на 25%, значні труднощі в набутті професії чи працевлаштуванні, особливо для осіб, що раніше не працювали;

виражений ступінь обмеження (2 ступінь) – особа може бути нездатна до провадження окремих видів трудової діяльності чи до трудової діяльності взагалі, або здатна провадити різні види трудової діяльності шляхом створення відповідних умов праці із забезпеченням засобами компенсації фізичних дефектів чи порушених функцій організму, здійснення реабілітаційних заходів;

серйозний ступінь обмеження (3 ступінь) – особа нездатна до трудової діяльності взагалі, або здатна провадити окремі види трудової за умови їх забезпечення засобами компенсації фізичних дефектів або порушених функцій організму, здійснення реабілітаційних заходів, створення за необхідності спеціальних умов праці, у тому числі вдома.

IV. Критерії стійкості розладів функцій організму

7. Порушення функцій організму є стійким за умови, що хвороба триває не менше 12 місяців, або очікується, що вона триватиме щонайменше 12 місяців або призведе до смерті особи, а також існують мінімальні шанси на значне покращення стану навіть за умов застосування найкращого доступного лікування.

V. Критерії для визнання особи особою з інвалідністю

8. Підставою для визнання особи особою з інвалідністю є одночасна наявність таких обов'язкових умов:

1) стійкі порушення функцій організму – хвороба триває не менше 12 місяців, або очікується, що вона триватиме щонайменше 12 місяців або призведе до смерті особи, а також існують мінімальні шанси на значне покращення стану навіть за умов застосування найкращого доступного лікування;

2) обмеження життєдіяльності – особа має помірний (1 ступінь), виражений (2 ступінь) або значний (3 ступінь) ступінь обмеження здатності до самообслуговування, пересування, орієнтації, контролю своєї поведінки, спілкування, навчання, виконання трудової діяльності;

3) необхідність вжиття заходів соціального захисту — особа має потребу в підтримці в повсякденному житті, а саме отриманні послуг з реабілітації, паліативної допомоги, забезпеченні технічними та іншими засобами реабілітації, забезпечені лікарськими засобами для використання в

амбулаторних умовах та/або медичними виробами для використання в амбулаторних та побутових умовах.

Фізіологічні вікові зміни організму, зумовлені природними процесами старіння, не є самостійною підставою для встановлення групи інвалідності, якщо вони не призводять до стійких порушень функцій організму, що значно обмежують здатність до самостійної життєдіяльності та потребують соціального захисту.

9. Для осіб, що мають захворювання та стани визначені в додатку 1 та 2 встановлюється інвалідність на підставі медичних записів, що підтверджують відповідне захворювання та стан.

10. Особі, що визнається особою з інвалідністю, залежно від ступеня розладу функцій органів і систем організму та обмеження її життєдіяльності встановлюється одна з наступних груп інвалідності

перша (I), яка поділяється на підгрупи А і Б залежно від ступеня втрати здоров'я особами з інвалідністю та обсягу потреби в постійному сторонньому догляді, допомозі або нагляді;

друга (II);

третя (III).

11. Третя група інвалідності встановлюється особам, що мають помірний ступінь (1 ступінь) обмеження одного або кількох критеріїв життєдіяльності людини, що зумовлені захворюванням, наслідками травм або вродженими вадами.

12. Друга група інвалідності встановлюється, якщо особам має виражений ступінь (2 ступінь) обмеження одного або кількох критеріїв життєдіяльності людини.

До II групи інвалідності можуть належати також особи, які мають дві хвороби або більше, що призводять до інвалідності, наслідки травми або вроджені вади та їх комбінації, які в сукупності спричиняють виражене (2 ступінь) обмеження життєдіяльності особи та її працездатності.

13. Перша група інвалідності встановлюється, якщо особам має значний ступінь (3 ступінь) обмеження одного або кількох критеріїв життєдіяльності людини.

До I групи належать особи з найважчим станом здоров'я, які повністю не здатні до самообслуговування, потребують постійного стороннього нагляду, догляду або допомоги, повністю залежні від інших осіб у виконанні життєво важливих соціально-побутових функцій або які частково здатні до виконання окремих елементів самообслуговування.

До підгрупи А I групи інвалідності належать особи з виключно високим ступенем втрати здоров'я, який спричиняє до виникнення потреби у

постійному сторонньому нагляді, догляді або допомозі інших осіб і фактичну нездатність до самообслуговування.

Критеріями встановлення підгрупи А І групи інвалідності є ступінь втрати здоров'я, що спричиняє повну нездатність до самообслуговування та повну залежність від інших осіб (необхідність постійного стороннього нагляду, догляду або допомоги).

До підгрупи Б І групи інвалідності належать особи з високим ступенем втрати здоров'я, який спричиняє значну залежність від інших осіб у виконанні життєво важливих соціально-побутових функцій і часткову нездатність до виконання окремих елементів самообслуговування.

Критеріями встановлення підгрупи Б І групи інвалідності є ступінь втрати здоров'я, що спричиняє втрату можливості самостійного задоволення з допомогою технічних засобів і за умови відповідного облаштування житла більшості життєво необхідних фізіологічних та побутових потреб.

14. Строк повторного огляду визначається з урахуванням стану, прогнозу розвитку захворювання та реабілітаційного потенціалу.

VI. Термін встановлення інвалідності

14. Інвалідність встановлюється на такі терміни:

для осіб, що мають анатомічні дефекти, інші необоротні порушення функцій органів і систем організм згідно додатку 1 – безстроково;

для осіб, що проходять переогляд і мають інвалідність 1 групи протягом 5 років – безстроково;

для осіб, що мають онкологічні та онкогематологічні захворювання з несприятливим прогнозом згідно додатку 2 – на 5 років;

для осіб, що мають хронічні захворювання з тяжким перебігом згідно додатку 3 – на 5 років;

для осіб, яким вперше встановлюється 3 група інвалідності – 1 рік;

для осіб, яким вперше встановлюється 2 група інвалідності – 2 роки;

для осіб, що проходять переогляд інвалідність встановлюється на термін 1 – 3 роки.

VII. Настанова з застосування критеріїв встановлення інвалідності

15. З метою сприяння експертним командам з оцінювання повсякденного функціонування в прийнятті обґрунтованих рішень щодо встановлення інвалідності Міністерство охорони здоров'я України до 01 квітня 2025 року розробляє та затверджує настанову, що регламентує застосування критеріїв для встановлення інвалідності. Ця настанова є нормативним документом, який містить рекомендації щодо методів діагностики захворювань та критеріїв інвалідності, пов'язаних із різними захворюваннями.

